

Chambre des Représentants

SESSION 1972-1973.

21 FÉVRIER 1973

PROPOSITION DE LOI
sur l'interruption de la grossesse.

DEVELOPPEMENT

MESDAMES. MESSIEURS,

Chaque année, des milliers d'avortements sont pratiqués en Belgique; les estimations insuffisantes puisqu'elles reposent sur des actes commis dans la clandestinité, indiquent que quelque 100000 femmes doivent s'y soumettre annuellement.

Cette clandestinité, conséquence de la loi pénale, a elle-même pour conséquences: l'exploitation des femmes qui doivent s'y résigner, les circonstances sanitaires choquantes, dangereuses, et parfois mortelles pour celles qui n'ont pas les moyens de se rendre à l'étranger pour y obtenir dans les meilleures conditions, l'interruption d'une grossesse non désirée.

Ces procédés moyenâgeux et criminels sont pratiqués parce que l'éducation sexuelle n'existe pas, que les moyens contraceptifs efficaces ne sont pas répandus, que le couple ne peut disposer d'informations suffisantes et qu'enfin les éducateurs, les médecins, les aides sociaux qui souhaitent lutter contre les tabous et les préjugés peuvent être pénalisés.

Lorsque, grâce au planning familial, à la diffusion suffisante des moyens contraceptifs efficaces, le nombre de grossesses non désirées sera réduit, la situation actuelle sera profondément modifiée et les drames familiaux et personnels infiniment réduits.

Néanmoins, il existera encore des cas pour lesquels l'interruption de la grossesse sera la seule solution, notamment lorsque la vie de la mère et celle de son enfant sont menacées ou que la « santé » maternelle, comprise dans le sens de l'Organisation mondiale de la santé, c'est-à-dire « un état de complet bien-être physique, mental et social », est en danger. Il importe donc que l'interruption de la grossesse puisse être pratiquée dans les meilleures conditions médicales et selon la libre volonté de la femme.

Il est intolérable qu'aujourd'hui, dans une société dont le pluralisme éclate avec sans cesse plus de clarté, une partie de la population soit contrainte de vivre selon les interdits des

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZlmNG 1972-1973.

21 FEBRUARI 1973

WETSVOORSTEL
betreffende de onderbreking van zwangerschap.

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

In België worden jaarlijks duizenden vruchtafdrijvingen gepleegd; uit ramingen, die uiteraard ontoereikend zijn omdat zij betrekking hebben op handelingen die in het geheim worden verricht, blijkt dat jaarlijks zowat 100 000 vrouwen zich daartoe zouden lenen.

De geheime vruchtafdrijving is te wijten aan de strafwet en zij heeft ten gevolge dat de vrouwen die er hun roefvlucht moeten toe nemen, geëxploiteerd worden; dat de afdrijving geschiedt in dermate tegen de borst stuitende onhygiënische omstandigheden dat de afdrijving gevaarlijk en soms dodelijk is voor vrouwen die niet over de nodige middelen beschikken om naar het buitenland te gaan en er onder betere voorwaarden de ongewenste zwangerschap te laten onderbreken.

Die misdadige en middeleeuwse praktijken rijzen een uitvloeisel van de onbestaande seksuele voorlichting, van de te geringe verspreiding van doeltreffende contraceptiva, van het feit dat het paar niet over voldoende informatie kan beschikken en ten slotte van het feit dat opvoeders, geneesheren en maatschappelijke werkers die tegen vooroordelen en raboes willen strijden, gestraft kunnen worden.

Als dank zij een toereikende verspreiding van doeltreffende contraceptiva en gezinsplanning, het aantal ongewenste zwangerschappen ooit eens afneemt, zal de huidige situatie grondig gewijzigd zijn en zullen zich heel wat minder gezins- en persoonlijke drama's voordoen.

Niettemin zal een onderbreking van zwangerschap een uiterste oplossing blijven, met name wanneer het leven van moeder en kind bedreigd wordt of wanneer de « gezondheid » van de moeder - zoals die door de Wereldgezondheidsorganisatie wordt opgevat, dit wil zeggen als « een toestand van volmaakt lichamelijk, geestelijk en maatschappelijk welzijn » - op het spel staat. Een onderbreking van de zwangerschap mag dus alleen geschieden onder optimale medische voorwaarden en volgens de vrije wil van de vrouw.

Men kan niet langer dulden dat in een maatschappij waarvan het pluralistisch karakter steeds duidelijker wordt, een deel van de bevolking wordt gedwongen zijn levenswandel

1er, de les aider à apporter une solution à leurs problèmes. Cependant en dernière analyse, la femme seule décidera.

Enfin, il importe, pour promouvoir une meilleure éducation sexuelle et permettre que les interruptions de grossesse se fassent médicalement, de prévoir que le remboursement des moyens contraceptifs sera assuré par la sécurité sociale et que l'avortement, considéré au même titre que les actes médicaux et chirurgicaux, sera remboursé par la sécurité sociale.

Il serait inadmissible que des poursuites judiciaires soient maintenues contre les personnes qui ont enfreint la législation en vigueur par suite du divorce existant entre le Code pénal et les impératifs de leur conscience.

N. DINANT.

PROPOSITION DE LOI

Article 1.

L'article 351 du Code pénal est abrogé.

Art. 2.

L'article 353 du même Code est remplacé par les dispositions suivantes :

« Il n'y a pas infraction lorsque l'avortement est provoqué dans les douze semaines de la conception, chez une femme qui en fait la demande, et par un médecin spécialiste en gynécologie et obstétrique qui opère en milieu hospitalier.

Ce délai de douze semaines pourra être prolongé par arrêté royal lorsque les progrès de la science médicale le justifieront.

Le médecin est tenu d'informer la femme des conséquences médicales de son acte et des possibilités de l'emploi futur des méthodes et moyens anticonceptionnels.

Les actes d'interruption de grossesse ne peuvent être pratiqués qu'en milieu hospitalier. »

Art. 3.

A l'article 383 du même Code, les 5e et 6e alinéas sont abrogés.

Art. 4.

Tous les actes d'interruption de grossesse doivent être effectués au tarif fixé par la sécurité sociale et remboursés par celle-ci.

13 février 1973.

N. DINANT,
L. VAN GEYT,
M. LEVAUX,
M. COUTEAU,
A. DELRUE.

geven eu te helpen om een oplossing te vinden voor hun problemen. Doch uiteindelijk moet de beslissing alleen bij de vrouw liggen.

Ten slotte dienr, met het oog op een betere sexuele opvoeding en om de onderbreking van zwangerschap door medici mogelijk te maken, in de terugbetaling van contraceptiva door de sociale zekerheid voorzien te worden en moet abortus, net als de andere genees- en heelkundige handelingen, door de sociale zekerheid worden gedekt.

Het is onduidelijk dat nog steeds gerechtelijke vervolgingen worden ingespannen tegen degenen die de vigerende wetgeving hebben overtreden omdat er een tweespalt bestaat tussen de bepalingen van het Strafwetboek en wat hun geweten hun oplegt.

WETSVOORSTEL

Artikel 1.

Artikel 351 van het Strafwetboek wordt opgeheven.

Art. 2.

Artikel 353 van hetzelfde Wetboek wordt door de volgende bepalingen vervangen :

« Er is geen misdrijf wanneer de vruchtafdrijving binnen twaalf weken na de bevruchting bij een vrouw die erom verzoekt wordt veroorzaakt door een geneesheer-specialist in de gynecologie en de verloskunde, die de bedoelde ingreep in een verplegingsinrichting uitvoert.

De termijn van twaalf weken zal bij koninklijk besluit verlengd kunnen worden, wanneer zulks door de vooruitgang van de medische wetenschap verantwoord zal zijn.

De geneesheer moet de vrouw inlichten over de medische gevolgen van de ingreep en over de mogelijkheid om in de toekomst gebruik te maken van anticonceptionele methoden en middelen.

Daden van zwangerschapsonderbreking mogen slechts in een verplegingsinrichting verricht worden. »

Art. 3.

In artikel 383 van hetzelfde Wetboek worden het vijfde en het zesde lid opgeheven.

Art. 4.

Alle daden van zwangerschapsonderbreking moeten tegen het door de sociale zekerheid vastgestelde tarief uitgevoerd en door de sociale zekerheid terugbetaald worden.

13 februari 1973.